

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

ΕΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένα ἀποστέλλωνται ἀνευ προπληρωμῆς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ καὶ Συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν τὰς συνδρομὰς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλεσται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκών.

Ωραίον πλοίον μὲν κυματίζουσαν Ἀγγλικὴν σημαίαν διήρχετο τὸν ὥκεανὸν περὶ τὸ δειλιόν θερινῆς τινὸς ἡμέρας. Ἡ Ἀγγλία τότε διέκειτο εἰρηνικῶς πρὸς ὅλα τὰ ἔνγνη — ἡ Θάλασσα ἡτο γαλλίνος — ὁ καιρὸς εὔδιος, ὁ δὲ αἴθριος δρίζων δὲν πάριστα σημεῖα τρικυμίας: ὁ ναύκληρος ὄμως ἐφαίνετο λίαν ἀνήσυχος ρίπτων πολλὰ ταραχώδη βλέμματα εἰς τινὰ διεύθυνσιν καὶ διευθύνων τὸ πλοίον ἀντιθέτως. Ὁ πλοίαρχος μὲ ωχρὸν καὶ τεταργυμένην ὅψιν πλησιάσας αὐτὸν τῷ λέγει:

Βεβαίως, τώρα δέον ν' ἀσφαλισθῶμεν, καλλιον νὰ διευθυνώμεθα πρὸς ἀριστερὰ, διότι εὐκόλως μὲν δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν, μετά δυσχερείας ὄμως θέλομεν ἀπομακρυνθῆ.

Τί δὲ ἡτο ὁ μυστήριος οὗτος κίνδυνος;

Ἔτο ὑφαλός, εἰς τῶν ἀπατηλῶν ἐκείνων κινδύνων τῆς θαλάσσης, δοτις ἀκαταμαχήτως καταστρέφει παντὶ τρόπῳ καὶ τὸ ὑχυρότερον τῶν πλοίων. Αὐτοὶ δὲ ἀπερισκέπτως προσεγγίσαντες εἰς τὸν κίνδυνον τούτον κατεβλήθησαν ὑπὸ τρόμου, καὶ ὅντως, διότι σπανίως ἐκ τούτου ποτὲ σώζεται τις.

Ἀναγνῶστα, ἔχε οὐπ' ὅψιν διτο χειρόνες ὑφαλοί τῶν ὥκεανεων, ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ἔηραν, ἵτοι οἱ ἀσθεῖαι τοῦ βίου, ἡ μέθη, τὸ χαρτοπαίγνιον, ἡ ἀτιμία καὶ τὰ

δυοικα, ἀτινα, ὅταν ἀπαξ ἐπηρεάσωσι τὸν ἄνθρωπον, θέλουσι τὸν παρασύρει εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας.

Ἐίναι ἀληθές, ὅτι ἀπασαι αἱ ἀμαρτίαι ἔχουσι τὶ τὸ δλέθριον μαγευτικὸν, ἀλλ' αὗται πλέον τῶν λοιπῶν. Ἐδώ λοιπὸν εὑρίσκησαι κὴδη πλησίον τοιμότου κινδύνου, φύγε χάριν τῆς ζωῆς σου. Πρόσελθε τῷ Κυρίῳ δοτις εἰναι ἡ μόνη καταφυγὴ καὶ προστασία σου. Απομακρύνθητε τῆς ὁδοῦ τῆς καταστροφῆς, ἀπόφυγε ταύτην, μὴ διέλθῃς δι' αὐτῆς, ὅπισθοδρόμησιν καὶ πάρελθε.

ΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΗΣ ΠΑΙΧΝΟΡΙΑΙ

Πάντες οἱ μεγάλοι ἀνδρες, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, ἔξυμνησαν τὰ ἐκ τῆς παιδείας καλλὰ καὶ ιδίᾳ παρέστησαν τὴν παρηγορίαν, ἢν ἀντλούσιν ἐν τῇ σπουδῇ. Ἐῶντες ἐν τῷ παρόντι τί ἀλλοι περὶ τούτου ἔγραψαν, δημοσιεύμεν ἐνταῦθα ὅτι λέγει ὁ πολὺς Σατωρίπανδος.

«Πῶς δύναμα νὰ διατέρω τὰ γράμματα; Θὰ ἡμην λίαν ἀχάριστος, ἀφοῦ τὰ γράμματα ἐπροξένησάν μοι τὸ γόντρον τῶν ημερῶν μου. Ἔσχον τὰς δυστυχίας μου καθὼς τόσοι ἀλλοι· διότι περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀνθρώποις θλίψεως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι λέγει ὁ Δουκρήτιος περὶ τῆς λαμπάδος τοῦ βίου.

.....Quasi cursores vilae lampada tradunt

τούτεστι

.....Ως οἱ δρομεῖς παραδίδουσι τὰς λαμπάδας τοῦ βίου.

Πάντοτε εὖρον ἐν τῇ σπουδῇ λόγον εὐγενῆ νὰ ὑπομείνω καρτερικῶς τὰς δυστυχίας μου. Πολλάκις, καθήμενος εἰς τὸ ἀκρον ὁδοῦ ἐν Γερμανίᾳ, χωρὶς νὰ γνωρίζω, τί ἔμελλον νὰ γείνω, ἐλησμόνησα τὰ δεινά μου καὶ τοὺς αἰτίους τῶν δεινῶν μου, ὃνειροπολῶν εὐάρεστόν τινα χίμαιραν, ἢν μοι πάρουσιαζον αἱ συμπαθεῖς Μοῦσαι, ἐκόμιζον μετ' ἐμπατού οὐπέρ πᾶν ἀγάθον τὸ χειρόγραφόν μου περὶ τῶν ἐρήμων τοῦ νέου κόσμου· καὶ

πλειστάκις αἱ εἰκόνες τῆς φύσεως σχεδιασθεῖσαι ὑπὸ τὰς καλύβας τῶν Ἰνδῶν μὲν παρηγόρησαν ιστάμενον παρὰ τὴν θύραν καλύβης τῆς Οὐεστραλίας, ἡς μοὶ εἶχον ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσόδουν.

«Οὐδέν εἰνε καταληκότερον τῆς σπουδῆς εἰς τὸ διασκεδάσαι τὰς ταραχὰς τῆς καρδίας, εἰς τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς ἐντελῆ συμφωνίαν τὰς ἀρμονίας τῆς ψυχῆς. «Οταν, καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν τοῦ κόσμου, καταφέγγης εἰς τὸ θυσιαστήριον τῶν Μουσῶν, αἰσθάνθοις ὅτι εἰσέρχεσαι εἴς γαλήνιον ἀτρούσφαιραν, ἡς ἡ εὔνους ἐπιδρασὶς κατεπράγνει ἀμέσως τὸ πνεῦμά σου. 'Ο Κικέρων ἐγένετο μάρτυς τῶν δεινῶν τῆς πατρίδος του· εἶδεν ἐν Ρώμῃ τὸν δῆμον καθήμενον παρὰ τὸ θύμα (κατὰ τύχην ἀποφυγὸν τὸ ξίφος) καὶ ἀπολαύοντα τῆς αὐτῆς θέας, ἦν καὶ τὸ θύμα· εἶδε διθίουσαν μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας καὶ τὴν χείρα, ἥτις εἶχε λουσθῆ ἐν τῷ αἷματι τῶν συμποιτῶν του καὶ τὴν χείρα, ἥτις εἶχεν ὑψωθῆ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν· εἶδε τὴν ἀρετὴν καταστᾶσαν ἀντικείμενον σκανδάλου ἐν καιρῷ ἐγκλημάτων, καθὼς τὸ ἐγκλημα εἴνε ἀντικείμενον φρίκης ἐν καιρῷ ἀρετῆς· εἶδε τοὺς διεφθαρμένους Ρωμαίους διαστρέφοντας τὴν γλώσσαν τοῦ Σκιπίωνος, ἵνα δικαιολογήσωσι τὴν χαμέρπειαν αὐτῶν, ἀποκαλοῦντες τὴν εὐστάθειαν ἴσχυρογνωμοσύνην, τὴν γενναιότητα μανίαν, τὴν ἀνδρίαν ἀφροσύνην καὶ ζητοῦντες μέστα φιλοκερδῆ εἰς πράξεις ἐντίμους, ἵνα μὴ αἰσθάνωνται τὴν λύπην νὰ σεβασθῶσι τι· εἶδε τοὺς ἑαυτοῦ φίλους ψυχρινούσους ὄλιγον κατ' ὄλιγον πρὸς αὐτόν, κλείοντας τὰς καρδίας των εἰς τὴν διάχυσιν τῆς καρδίας του, παύοντας νὰ μεταδίδωσι τὰς συμφοράς των εἰς τὰς ἑκατοῦ συμφοράς, μεταβάλλοντας βραχυμοδὸν τὰ φρονήματά των· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀγόμενοι καὶ συντριβόμενοι ἔναντιλαξ ὑπὸ τοῦ τροχοῦ τῆς τύχης τὸν εἶχον καταλίπη ἐν μεγίστῃ ἐρημίᾳ. Μετὰ τῶν τόσων μεγάλων τούτων συμφορῶν ἡνῶθησαν οἰκειακαὶ ὁδοῖς· «Ἡ »θυγάτηρ μου, ἔγραφε τῷ Σουλπικίῳ, μοὶ ἔμενεν· ὅτο »στήριγμα πάντοτε παρόν, πρὸς δὲ δύναμην νὰ καταφύγω. Τὸ γόντρον τῆς δυμιλίας της μ' ἔκαμε νὰ »λησμονῶ τὰς συμφοράς μου· ἀλλ' ἡ φρικώδης πληγὴ ἦν ἔλασθον ἐκ τῆς ἀπωλείας, ἀνοίγει πάσας ἐκείνας, τὰς ὅποικες ἐνόμιζον ἐπουλωθείσας» Εἴσεδιχθην ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς».

«Τί ἔπραξεν ὁ Κικέρων ἐν θέσει οὕτω θλιβερῷ; Κατέφυγεν εἰς τὴν σπουδήν. «Συνεφιλιώθην μετὰ τῶν βιβλίων μου, λέγει πρὸς τὸν Οὐάρρωνα· τὰ βιβλία μὲν ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν συναναστροφήν· τὰ βιβλία δηλοῦσιν εἰς ἔμε διτὶ σὲ ὑπῆρχας σοφώτερος ὄμοιον, διότι δὲν ἐγκατέλιπες τὴν σπουδήν».

Αἱ Μοῦσαι, αἴτινες ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ ἐκλέξωμεν τοὺς συντρόφους ἡμῶν, εἶναι ἰσχυρὸν καταφύγιον ἐν ταῖς πολιτικαῖς θλίψεσιν. «Οταν ἀποκάμητε ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ Τιγελλίνου καὶ τοῦ Ναρκίσου, μεταφέρουσιν ὑμᾶς καὶ εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ Κάτωνος καὶ Φαθρικίου· Όσον ἀφορᾷ τὰς συμφορὰς τῆς καρδίας, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἡ σπουδὴ δὲν ἀποδίδει ἡμῖν

τοὺς φίλους, οὓς κλαίομεν, ἀλλὰ μετριάζει τὰς ὁδόνας, ἃς προξενεῖ ἡμῖν ἡ ἀπώλεια αὐτῶν διότι ἀναμηγνύει τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν μετὰ παντοῖο ὅπερ εἶνε καθαρὸν ἐν τοῖς αἰσθήμασι τοῦ βίου καὶ καλὸν εἰς τὰς εἰκόνας τῆς φύσεως·».

Ο ΕΝ Τῇ ΡΩΣΙΑΙ ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἐὰν δὲ ἐφετεινὸς χειμῶν παρ' ἡμῖν προξενεῖ ἀλγενὴν ἐντύπωσιν, ποίνην πρέπει νὰ προξενῇ ἐντύπωσιν δὲν ἐν Ρωσίᾳ χειμῶν; Ἐὰν ἡμεῖς ἀπηυδίσαμεν ἐκ τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος ἐκτάκτου δυντος, τι ἄρα γε νὰ κάμωσιν οἱ κάτοικοι τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Σιβηρίας;

Δύο ὄνόματα προξενοῦσι φρίκην προφερόμενα, τὸ δόνομα τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Σιβηρίας, διότι εἶνε συνώνυμα τοῦ παγετοῦ καὶ τῶν παγωμένων χωρῶν.

«Ἄλλ' ἡ ἐντύπωσις, ἦν ἐμποιεῖ ἡμῖν ὁ καιρὸς οὗτος, καθ' ὃν αἰσθανόμεθα ὑπερβολικὸν ψῦχος, ἀναλογιζομένοις τὸν χειμῶνα τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Σιβηρίας, εἰς ἄρα γε κατὰ πάντα ἀκριβῆς καὶ εὐλογος; Οὐχί. Διότι, εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ρωσία εἶνε χώρα ψυχρὰ, ἀλλ' ἔχει καὶ καιροὺς θερμούς, θέρη ωραῖαν χαμέρπειαν αὐτῶν, ἀποκαλοῦντες τὴν εὐστάθειαν ἴσχυρογνωμοσύνην, τὴν γενναιότητα μανίαν, τὴν ἀνδρίαν ἀφροσύνην καὶ ζητοῦντες μέστα φιλοκερδῆ εἰς πράξεις ἐντίμους, ἵνα μὴ αἰσθάνωνται τὴν λύπην νὰ σεβασθῶσι τι· εἶδε τοὺς διεφθαρμένους Ρωμαίους διαστρέφοντας τὴν γλώσσαν τοῦ Σκιπίωνος, ἵνα δικαιολογήσωσι τὴν χαμέρπειαν αὐτῶν, ἀποκαλοῦντες τὸν θύμον, καθημένων ἐνώπιον των παρελαύνουσαν πομπῆν μακράν ἐκ τεσσαράκοντα καὶ πλέον διεφόρων λαῶν. «Βέλεπον τὰ ἔλκηθρα τῶν Καμτσαλδῶν συρφενά ὑπὸ κυνῶν ωραίων ἔχόντων τρίχα ἀνορθομηνύης· τα τῶν Λαπωνῶν συρόμενα ὑπὸ ρέννων· τοὺς Βουγατίους ἐπὶ καμπήλων· τοὺς Καλμούκους ἐπὶ τῶν βοῶν προτροχούμενους τῶν Κιρκασίων, ἐφίππων καὶ τῶν Ἰνδῶν καθημένων ἐπὶ ελεφάντων.

«Ο χειμῶν ἐν Ρωσίᾳ εἶνε μὲν δριμὺς καὶ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν σπανιώτατα συμβαίνοντα χειμῶνα, ὡς ἐφέτος, καὶ διαρκεῖ οὐχὶ δύο η τρεῖς, ἢ τὸ πολὺ τέσσαρας μῆνας, ἀλλ' ἐπτὰ καὶ εἶνε ξηρός, τραχὺς καὶ δύναται καταστῆσαι. Ὁ ἐν Ρωσίᾳ χειμῶν διαφέρει τοῦ συμβαίνοντος ἐν ἄλλαις τῆς Βύρωπης χώραις καὶ δὴ ἐν Ελβετίᾳ, ὅστις διακρίνεται ἐκ τῆς τῆς εἰσόδου της ζωής. Ο γελωτοποίος προέβανεν ὄχοιμένος ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ ἄρκτων φαιῶν. Στοῦ ἐκτεταμένης εἶχε κατασκευασθῆ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔκαστον ἔθνος, ἀποτελοῦν σύμπλεγμα χωριστὸν, ἔχόρευε χοροὺς ἐντοπίους ὑπὸ τὸν ἔχον τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς του, ὅπερ παρήγαγε συναυλίαν λίαν παράδοξον.

Μετὰ δεῖπνον, ἐν δὲ οἱ ἀντιπρόσωποι ἔκαστου λαοῦ εὑρίσκον τὰ προσφιλῆ φαγητὰ τοῦ τόπου των, οἱ νεόνυμφοι εἰσῆκθησαν εἰς ἀνάκτορα ἐκ πάγων, οἰκοδομηθέντα ἐπὶ τοῦ Νέστου. Οὐχὶ μόγον τὰ ἐπιπλα καὶ αἱ λυχνίαις ἔσταν ἐκ πάγων, ἀλλὰ τηλεβόλα ἐκ τῆς αὐτῆς οὐλῆς ἐχαιρέτιζον χωρίς νὰ συντριβῶσιν τὴν ἔλευσιν τῆς λαμπρᾶς συνοδίας.

Κολοσσιαία ποσὰ ἐδαπανήθησαν χάριν τῆς αὐτοκρατορικῆς ταύτης ιδιοτροπίας. «Ἡ Ἐλισάβετ εὗρεν ἐν τῇ ἔρατῇ ταύτῃ πολλὴν εὐχαρίστησιν· Τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον, ἀλλ' ὅμως ἐδυνήθη νὰ συλλαβῇ ἰδέαν τούλαχιστον τῶν θερμῶν καὶ τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς διαφόρων λαῶν.

Μεγάλην διασκέδασιν ἐν Ρωσίᾳ προξενοῦσι καὶ οἱ παγόλοσοι, περὶ ὃν ἵσως ἀλλοτες θέλομεν διαλαβῆν. «Ἄλλ' εξ ὅλων τῶν ιδιοτροπιῶν· τὸ σῶμα αὐτῶν, βραχὺ καὶ στρογγύλον, ἔγκλειεται ἐν διπλῷ ὅστεώδει περιφράγματι ἢ ασπίδι. Τὴν κεφαλὴν, πὸν τράχηλον, τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς τέσσαρας πόδας δύνωνται νὰ ἐξάγωσιν ἐκ τοῦ περιφράγματος, ὅπερ διαιρεῖται εἰς ἀνά τα. Τὸ άνω

πλειστάκις αἱ εἰκόνες τῆς φύσεως τῶν συντρόφων· τοῦ Ναρκίσου, μεταφέρουσιν ὑμᾶς καὶ εἰς τὰς διασκέδασις των κατασκευασθεῖσας τῶν περιέχουσι τὴν ιστορίαν τοῦ βασιλέως ἐκείνου τοῦ

Σάδμη, ὅστις ἐκτηγόρησεν ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ δὲν ἔδωκε πίστιν εἰς τοὺς λόγους πρεσβευτοῦ τίνος Μοσχοβίτου, ὅστις ἐβεβαίου τὸν βασιλέα ὅτι ἐν Ρωσίᾳ ἐδύναντο ἐπὶ πολλοὺς μῆνας νὰ διέρχωνται τοὺς ποταμῶν ἐπὶ ἀμαζῶν. «Ἄλλα πόσον θὰ ηγεμονεῖται οἱ προσετίθειει, ὅτι οἱ Ρώσοι κατασκευάζουσιν ἐπὶ τῶν ποταμῶν ἀνάκτορα ἐπὶ πάγου;

Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ ἐγένετο ἔορτὴ τῷ 1754 ἐπὶ τοῦ Νέστα ποταμοῦ, ἥτις ὑπῆρξεν εἰδος ἐπιθεωρήσεως ιστορικῆς τῶν διαφόρων λαῶν τοῦ κράτους αὐτῆς.

Πάντες οἱ κυβερνῆται τῶν ἐπαρχιῶν εἶχον διατάχθη πρὸ πολλῶν μηνῶν ὑπὸ ποστειλωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν δύο ἀγριώπους καὶ δύο γυναικίας φέροντας τὸ ἐνδύματα τοῦ τόπου των καὶ διδηγοῦντας τὰ ζῷα τῆς χώρας των. Οἱ κάτοικοι τῆς Πετρουπόλεως εἶδον ἐνώπιον των παρελαύνουσαν πομπῆν μακράν ἐκ τεσσαράκοντα καὶ πλέον διεφόρων λαῶν.

«Ἐπειδὴ τοῦ μηνού τούτου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐλευθερίατης ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἐξ μεγάλα τηλεβόλα καλῶς κατειργασμένα. Τὰ τηλεβόλα, οἱ πόσταται καὶ οἱ τροχοί ἔσταν ἐκ πάγου. Τέταρτον λίτρας πυρίτιδος ἔρκει νὰ ἐκσφενδονίσῃ μακράν ἀληθεῖς σφαίρας, σφαίρας ἀναμφιβόλως ἀβλαβεῖς, σφαίρας πρὸς διασκέδασιν. «Η δοκιμὴ ἐπανελήφθη πλειστάκις καὶ τὰ τηλεβόλα ἀντέστησαν.

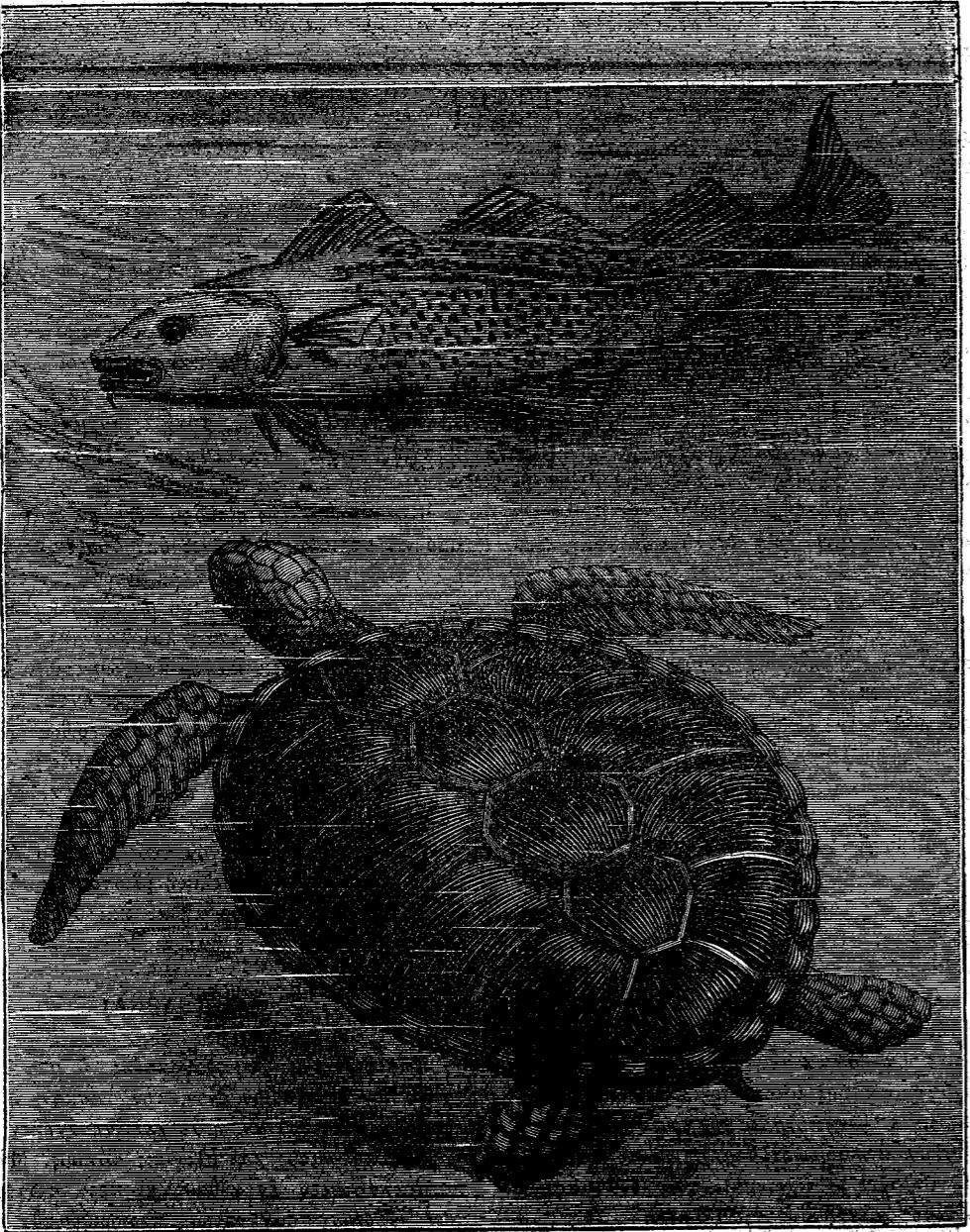
Ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τῶν ἐκ πάγου ἀνακτόρων δύνο κολοσσιαῖς δελφίνες ἐπὶ δύο ἐκ πάγων ὑπὸ ποστειλωσιν ταύτης γραμμῆς ἐπειδή τοις γεγλυμένους καὶ κεκοσμημένους καὶ κατ' ἀποστάσεις ἐτέθησαν ἀγάλματα καὶ λάρνακες ἀληλοιδιαδόχως ἐπὶ βάσεων ἐκ πάγου κεχρωματισμένων.

Τ' ἀνάκτορα ταῦτα, μονόροφα ὄντα, εἶχον ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐξ παράθυρα μετὰ περιθωρίων πρασίνων. «Ἐφθανέ τις διὰ κλιμακούς ἐξ βαθμούματος ἐχούσης· ἐσωτερικῶς αἱ τράπεζαι, τ' ἀνάκλιντρα, οἱ πολυέλατοι, εἶπεν τούτων τοῦτον τὸν θάρρον· τοῦ

γύαλον. Ἀμφότερος, τὸ τε χειλώνειον καὶ τὸ γύαλον
εἶναι οὕτω συνδεδεμένα, ὥστε ἡ χειλώνη φάίνεται ὅτι
εἶναι ἐντὸς ὀστράκου. Ἀμφότερος περιβάλλονται ὑπὸ
ὀστράκου ἄλλοτε μὲν μαλλιών, ἄλλοτε δὲ σκληροῦ
καὶ κατὰ κειρὸν ἀνανεουμένου.

Αἱ χελῶναι εἶνε ὄλιγαρχες καὶ δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους καὶ συεδόν ἐπὶ ἔτη ἀπίτοι.

μως κατατεκναζούσιν ὅπας διὰ τὴν κεράλην; καὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, ὅπου καταφεύγουσι ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ἐν ταῖς ὅπαις, αἵτινες πολλάκις ἔχουσι πλέον τῶν ἑξήκοντα μέτρων βάθος, αἱ γελῶνται τῆς ζηρᾶς μέγουσι καθ' ὅλον τὸν χρυμῶνα. Κατὰ Μάξιον ἑξήρχονται καὶ πορεύονται εἰς τόπουν ἀμυώδεις καὶ δρυμώδεις, ἵνα θερυχνθῶσιν. Κατὰ Ιούνιον αἱ θάλεις γεννο-

Αἱ χελώναι εἶναι μακροβιώταται. Οὕτως ἀναφέρεται
ὅτι ἐν τοῖς κάπου τοῦ ἐπιτυχόπου τοῦ Λονδίνου ἐρ-
λάττετο χελώνη ἀπὸ τοῦ 1625 καὶ τυχαίως ἀπέθνε-
τῷ 1753, ἔχησε δῆλον ὅτι 128 ἔτη καὶ δύως ἀλ-
λαζε ἔζησαν πλέον τῶν δύο αἰώνων!

Αἱ χελῶναι βρεῖσθαι βραδύτατα, ἡ δὲ διανοτι-
κὴ αὐτῶν δύναμις εἶναι λίαν περιωνυμένη ἀλλ' ο-

σιν 12—14 φά λευκά, στρογγύλα καὶ ώς μικρά κά-
ρυξ τὸ μέγεθος. Ἐναποθέουσι τὰ φά ἐν ὅπῃ προ-
βαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καθάπτουσιν αὐτὰ διὰ χώ-
ματος καὶ απέρχονται. Μετὰ 15 ἡμέρας περίπου ἐ-
ζέρουνται τὰ μικρά καὶ τρέφονται ἀρ' ἔσωτῶν.

Αἱ χελώναι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας καὶ τινού-
νήσων τοῦ Αἰγαίου οὐ μόνον δὲν εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ἀλ-

λαὶ καὶ καταστρέφουσι τοὺς κοχλίες, τρώγονται προσέτι χλόην καὶ φίξες.¹ Η τροφὴ τῶν πλείστων γελωνῶν εἶναι ἐπικήπτης; ἐν δύρωπῃ, διότι τὸ κρέας τῶν παραγέγει. Κινδύνον νοστιμώτατον καὶ ὑγιεινότατον. Καὶ ταῦθα τῶν γελωνῶν εἶναι ἐπικήπτητα. Το διστρακον αὐτῶν εἶναι γρηγοριώτατον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.² Αὐτὶς διὰ τῆς ἔχουσας μικρὸν συριγμούν.

νοεύλου, ἐπὶ τοῦ ὄποιοῦ μεταβαίνουσιν ἀπὸ παραλίας εἰς παραλίαν! Ἀλλὰ καὶ τὸ χρέας καὶ τὸ λίπος καὶ τὰ ώχα καὶ τὸ χελώνειον εἶναι χρήσιμα τὸ μὲν χρέας καὶ τὰ ώχα πρὸς τροφὴν, τὸ δὲ λίπος μεταχειρίζονται ἀντί τινας ἔλαιου καὶ βούτυρου· τὸ δὲ ὅστερον εἶναι χρήσιμον εἰς τὴν βιομηχανίαν διὰ τὴν συληρότητα, τὴν διαφάνειαν καὶ τὴν στιλπνότητα.

Παγοδρόμοι.

· Ή κατασκευή τῶν θαλασσίων γελώνων είνε πολὺ διάφορος τῆς κατασκευῆς τῶν τῆς ζηρᾶς οἱ πόδες αὐτῶν είνε ούτι κατασκευασμένοι, ὅτε νὰ χρησιμεύωσιν ως κῶπαι· ἡ έξωτερικὴ όπή τῆς ρύνος είνε όχυρωμένη διὸ ἐπιπώματος, ὅπερ ὑψώνει ἡ γελώνη ὅταν

είναι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Θαλάσσης καὶ κλείει δι-
ταν εἶναι υπὸ πᾶς ὄδωρος. Ἡ Θαλασσία χελώνη ἔξερχε-
ται ἐκ τοῦ σύνδατους μόνον, ὅταν μέλλῃ νὰ γεννήσῃ. Ἔν-
τη ζηροφ 200 μέτρα καὶ ἐπέκεινα μακράν τῆς θα-
λασσῆς χελώνη κατασκευάζει διπὺν ἐν καιρῷ νυ-
κτὸς, ἐναποθέτει τὰ ώρα, καλύπτει δι' ἄμμου καὶ ἀ-
ναχωρεῖ. Μετὰ 15 ἡμέρας τὰ μικρά, οὐα πρὸς βατρά-
χους, ἔξερχόμενα κατευθύνονται εἰς τὴν θάλασσαν, δι-
που ἀναπτύσσονται ταχύτατα. Αἱ χελώναι γεννῶσι
τοὺς τὸ ἕτος 600 ώρα καθ' ἑκάστην! Αἱ χελώναι τῆς
Θαλασσῆς ζῶσι συγκίνως κατὰ αγέλας εἰς τὰς θερμὰς
θυλάκους.

Ἐν τῷ ἐπαμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀθηναῖδος» θά διαλέξωμεν, τί ἐμυθολόγουν οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῆς χελώνης.

ПАГОДРОМОИ

‘Η προκειμένη είκονογραφία παριστησιν ἀνθρώπους παγοδρομοῦντας. ‘Η παγοδρομία εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὰς βορείους χώρας καὶ γίνεται τῇ βόσθείᾳ πεδίλων ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένων. Διὰ τῶν ὑποδημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ ξύλου καὶ ἔχουσιν ἕξ ποδῶν μῆκος καὶ τριῶν δακτύλων πλάτος, καὶ ὅντα πρὸς τὰ κάτω κοῖλα, τρέχουσιν οἱ ἄνθρωποι μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπὶ τῆς ζηρᾶς καὶ ἐπὶ τῶν παγωμένων λιμνῶν καὶ ποταμῶν. ’Αναβαίνουσιν ὅρη καὶ καταβαίνουσι μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος. Οἱ παγοδρόμοι διαπερῶσι πάγους εὐθραυστούς, πάγους, ἐφ' ὃν δὲν δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ περῶσιν ὀλισθαίνοντες μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδειότητος.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

КЕФ. А'.

H πρὸς τὰ ἄρθη ἀγάπη ηὐῶν.

Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη. Πάντες τὰ ἀ-
γαπῶμεν, ὅταν τὰ βλέπωμεν. Πόσον τερπνὰ φαίνον-
ται εἰς τοὺς ὄφθαλμούς μας, ὅταν τὰ βλέπωμεν εἰς
τὸν κῆπον! Πόσον τὰ ποικίλα χρώματά των μᾶς τέρ-
πουσιν, ὅταν τὰ θεωρῶμεν εἰς τὰς πρασιὰς τῶν κή-
πων! Καὶ τινα μὲν εἶναι ἐρυθρά, τινὰ δὲ λευκά, ἄλ-
λα κυανᾶ, καὶ ἄλλα κίτρινα. Όλα ταῦτα τὰ διάφο-

Καὶ τέλος εἰσερχόμεθα γὰρ βλέπωμεν ἐ-

καστον ἄνθος, αὐτοκαθέαυτο. Τινά τῶν ἀνθέων μᾶς ἀρέσκουσι πλειότερον ἄλλων. Ὡραιόν τι μικρὸν ἄνθος, τὸ δόπιον εὐωδίαζε, ἀγαπῶμεν πλειότερον ἄλλου μεγαλειτέρου καὶ ἀσμου. Ἡ πανωνάκι εἶναι ὠραιότατον φυτὸν, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀρέσκει τόσον, σύον τὸ μικρὸν χαρέψυλλον μὲ τὴν ἡδονικωτάτην εὐωδίαν του.

‘Υπῆρχε ποτε καπός, εἰς τὸν ὅποιον ἐτέθη ὁ Ἀδάμ
καὶ ἡ Εὔα. Ἐνώσω δὲ αὐτοὶ ἤσαν ἀθῶτοι καὶ ἀγνοῖ,

Θεός περιεφθούμενοι, αὐτοὺς ἀπὸ ὥραια πράγματα, διότι τοὺς ύπερηγάπα. Πρὶν ἀμαρτήσωσιν ἔξω μεταξύ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν δένθρων τοῦ κήπου τῆς Ἐδέμου.³ Ήτο δὲ ὥραιότερος πυρὰ πάντα ἄλλαν κῆπον, δῖστις ὑπῆρξε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τόσον δὲ ὥραιος ἦτο, ὅπερ δὲν ἐπέτρεψεν ὁ Θεός εἰς τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔαν νὰ μένωσιν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡμάρτησαν.

Ἐνῷ πειρερόμεθα εἰς τοὺς ἄγρους καὶ τὰ δάση, εἴναι
εὐχέρετον θέαμα νὰ βλέπωμεν ἐδώ καὶ ἔκει τὰ ἄνθη.
Οὐ δὲ περίπατος ἡμῶν δὲν θὰ ἦτο τόσον εὐχάριστος
ἔαν δὲν ἐβλέπομεν τοιαῦτα. Μᾶς εἶναι ως φίλοι οἱ
κιακοί, τοὺς ὁποίους ἐπιθυμούμεν νὰ συναντῶμεν. Βλέ-

πομέν αὐτά κατ' ἔτος ἐπανερχόμενα, ἀφοῦ παρέλθη
ὅ γειμῶν, καὶ εὐχαριστούμεθα νὰ τὰ ὑποδεχώμεθα
μετὰ χαρᾶς. Κοράσιον τι εὑρὸν ἔν ἄγριον ἵον εἰς τὴν
ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, ἀνεψώνησεν, «Α! πόσον χαίρω,
ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω πάλιν! Ἐπέρασε τόσος καιρὸς ἀ-
φοῦ δὲν οὐ εἴδα, καὶ μοῦ φαίνεται τώρα ἐπίσης ώ-
ραιον, ως καὶ ἄλλοτε!» Τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν
ἔξεσφρασε τὸ κοράσιον ἔκεινο, αἰσθάνεται πᾶς τις ὁ ὄ-
ποιος ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη, ὅταν ταῦτα ἐπανέρχωνται τὸ
ἔν μετὰ τὸ ἄλλο τὴν ἀνοίξιν πόσον δὲ πολὺ θήλεο-
μεν αἰσθανθῇ τὴν ἔλλειψιν αὐτῶν, ἐὰν δὲν θὰ ἐπαν-
ήργουντο κατ' ἔτος;

Τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα φυτρώνουσιν ἐνωρίτερα τὸ ἔαρ,
εἶναι τὰ πολυτιμότερα δι' ἡμᾶς. Εἰναι πολὺ εὐπρόσδε-
κτα, ἐπανερχόμενα τόσον ταχέως μετὰ παρέλευσιν
τοῦ φυχροῦ χειμῶνος. Αὗτα εἴναι τὰ πρῶτα τέκνα
τῆς ἀνοίξεως. Είναι ὀλίγα. Βύρισκομεν ταῦτα μόνον
ἔδω καὶ ἔκει. Ἡξένυρομεν ὅμως, ὅτι πολλὰ περισσότε-
ρα ἄνθη θά φυτρώσωσιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ Θέρος· καὶ χαι-
ρόμεθα, ὅταν χαιρετῶμεν τοὺς πρώτους ξένους, οἱ ὁ-
ποῖοι κοσμοῦσι τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγροὺς καὶ τέρ-
πουσι τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Αύτὰ τὰ πρώτα ἄνθη, τὰ ὅποια ἀγαπῶμεν τόσον πυλὸν, εἰναι πολὺ μικρά. Κυττάζετε τὰ εὐώδη ἐκείνα καὶ μικρὰ ἄνθη τῆς γαμοκερατιᾶς πῶς ἀναβλαστάνουσιν ἐκ τοῦ μέσου τῶν βραχέων φύλων της. Φαίνεται ὅτι μόλις τολμῶσι νὰ ἀναφανῶσιν, ἀπὸ τὸν φόρον των, ὅτι ὁ γέρων χειμῶν δὲν παρῆλθεν ἀκόμη. Τὰ ἵα ἐπίστης, εἰναι μικρά, καὶ μόλις ὑψώνουσι τὰς κεφαλάς των ἐκ τῆς γῆς. Ἐπίστης αἱ λεπταὶ ἀνεμῶναι, αἱ ὅποιαι σαλεύουσιν ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀέρος εἰναι πολλὰ μικρά.

Τόσον πολὺ ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη, ὥστε ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰ ἔχωμεν καὶ νὰ τὰ βλέπωμεν τὸν χειμῶνα. Δὲν ἔχομεν ὑπομονὴν νὰ ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις. Οὕτω λοιπὸν τὰ διατηροῦμεν εἰς τὰ θερμὰ δωμάτια μας ἐντὸς φυτοφορείων ἐπὶ τῶν παραβύρων. Καὶ ὅσοι δύνανται, ἔχουσι θερμοκήπια, καὶ διατηροῦσι μεγάλην ποικιλίαν φυτῶν, καὶ ἔγουσιν ἄνθη εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους.

Τινὲς ἀγαπῶσι τὰ ἄνθη τόσον πολὺ, ὡστε διατηροῦσι τοιαῦτα εἰς τὰ παράθυρά των. Ὅταν ἀνοίγωσι τὰ ἄνθη, φαίνονται ὅτι μειδιώσιν εἰς αὐτοὺς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μελαγχολίας τοῦ χειμῶνος. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουσιν εἰς τὴν οἰκίαν των μικρὸν θέρος. Καὶ εἰν

συμβῆν νὰ ξηρανθώσι καμμίαν ψυχρότάτην νύκτα, αισθάνονται βεβαίως μεγάλην λύπην. Κοράσιον τι ἡγάπησε παρά πολὺ φυτὸν, τὸ δόποιον τοῦ ἔδωκεν ἡ μήτηρ του. Τὸ ἐπότιζε καθ' ἔκαστην, καὶ παρετέθει τοὺς κάλυκάς του, ἕως ὅτου ἀνοίξαν καὶ ἔγειναν ἀνθη. Αὐτὸν ἦτο ἡ μόνη τῆς παιδιά. Ἄλλα μίαν παγετώδη νύκτα ἐμφανόθη, καὶ τὸ κοράσιον εἱθρήνει διὰ τὴν ἀπώλειάν του. Ἡσθάνθη τοιαύτην λύπην, ὡς ἔαν ἔχασε πολὺ ἡγαπημένην φίλην του. Εἰς ἐκ τῶν γειτόνων διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸ κοράσιον ἐκεῖνο, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐν ἀλλο φυτὸν τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλὰ παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἔως οὐκ αἰσθανθῇ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶγε διὰ τὸ ἀπολεσθέν.

Γνωρίζω μίαν ὡραίαν ιστορίαν ἐνὸς φυλακισμένου Γάλλου, δεστις ἔλασσεν ὑπερβολικὴν κλίσιν εἰς ἄνθος τι. Ὁ Γάλλος ἐκεῖνος εἶχε ριφθῆ εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, διότι ἐνομίζετο, ὅτι ἦτο ἐχθρός τῆς Κυ-
βερνήσεως του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῷ ὁ Σαρνύ (διότι οὕτως ὀνομάζετο) περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δω-
ματίου του, εἰδὲ φυτόν τι, τὸ ὅποιον ἐφύτρων μεταξὺ
πετρῶν. Πῶς εὑρέθη ἐκεὶ δὲν ἥδυνατο νὰ ἔξηγήσῃ.
Κάποιος, βέβαια, θὰ ἔρξειν ἐκεὶ μετὰ προσοχῆς τὸν
πεπόρον, εἴπε καθ' ἐαυτὸν· ή ἵστως ὁ σπόρος ἐφέρθη ὑπὸ^{τοῦ} ἀνέμου ἐκεῖ. Οὔτε τί εἰδους φυτὸν ἥξεινειν
διτὶ ἦτο· ἡσθάνθη ὅμως μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτό.
Κλεισμένος δὲ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς φυλακῆς, καὶ
ἀπομεμακρυσμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους του, ἔχαιρε
καθ' ὑπερβολὴν, διότι εἶχεν αὐτὸ τὸ μικρὸν κτίσμα
νὰ ἐπιτηρῇ καὶ νὰ ἀγάπῃ. Ὁτε καθ' ἐκάστην περιε-
πάτει εἰς τὴν αὐλὴν, ἔξωθεν πολλὴν ὥραν νὰ τὸ
παρατηρῇ. Ταχέως δὲ εἰδὲ κάλυκας. Τοὺς παρετήρει
προσεκτικῶς ἐνῷ νῦσαν βαθυμηδόν, καὶ εἶχεν ἀκρά-
τητον ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἴδῃ ἀγοργομένους. Ὁτε δὲ
τέλος πάντων εἶδεν ἀνοικτοὺς τοὺς κάλυκας ὑπερε-
γάρη. ³ Ήσαν ὥραια ἄνθη. ³ Ήσαν τρίχροα, εῖχον λευ-
κὸν χρῶμα, πορφυροῦν καὶ ροδόχρουν- ὄλγυρα δὲ εἰς
τὸ χεῖλος τῶν φύλλων ὑπῆρχεν ὥραιότατος κροσσός.
Εξέπειμπε δὲ καὶ τερπνοτάτην εὐωδίαν. Ο Σαρνύ ἐ-
ιστέωρει αὐτὸ, μετὰ πλείονος μερίμνης, παρ' ὅσον ἐθεώ-
ρησεν ἄνθος μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οὐδέποτε
τοῦ ἐφάγη ὥραιότεον ἄνθος ἀπὸ ἐκείνῳ.

Ο Σαρανύ προεφύλαττε τὸ φυτόν του μετά μεγάλης
τροσοχῆς ἀπὸ πᾶσαν προσβολήν. Τὸ ὑπέστηριξε καὶ
τὸ περιέφραξεν, ὅπως ἡδύνατο καλλίτερον διὰ νὰ προ-
συλαχθῇ κατὰ τῆς ἀπροσεξίας τῶν περιπατούντων
κεῖ καὶ τῆς σφροδότητος τοῦ ἀνέμου. Μίαν τῶν ἡ-
ερῶν ἐστηκάθη καταιγίς καὶ ἔπιπτε χάλαζα· ἐφοβή-
τη διὰ τὸ ἀγαπητόν του ἄνθισ, καὶ διὰ νὰ τὸ προφυ-
άξῃ ἐκ τῆς δρῦης τῆς χαλάζης ἢτο κεκλιμένος ἐπ’
ὑτοῦ ἐνόσω διήρκει ἡ θύελλα.

Τὸ φυτὸν ἔκεινο δὲν ἐπροξένει μόνον εὐχαρίστησιν αἱ παρηγορίαιν εἰς τὸν φυλακισμένον. Ἐδιδάξεν αὐτὸν πράγματά τινα, τὰ ὅποια δὲν εἶχε μάθει ἔως στέ, ἀν καὶ ήτο σοφωτάτος αὐτῷ. Οὔτε ἐφύλακισθη τὸ ἀπιστος. Δὲν ἐπιστέψεν ὅτι ὑπῆρχε Θεός· καὶ με-
αξὺν τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ δεσμωτηρίου κακογρά-

φιῶν του ἵτο γεγραμμένον, «Τὰ πάντα εἶναι τυχηρά». Ἀλλ' ἐνσώ παρετήρει τὸ ἀγαπητόν του ἀνθος, τὰ ἀναπτυσσόμενα κάλλη του τοῦ ἔλεγον, διτὶ ὑπάρχει Θεός. Συνηθισθάνθη διτὶ οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Θεοῦ ἕδυνατο νὰ κάμῃ τὸ ἀνθος ἔκεινο. Καὶ ώμολόγησεν διτὶ τὸ ἀνθος ἔκεινο ἐδίδαξεν αὐτὸν πολὺ περισσότερον πράγματα, παρ' ὅσα ποτὲ ἐδίδαχθη ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς.

Τὸ ἀγαπητὸν καὶ προστατευόμενον φυτὸν παρέσχε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν δεσμώτην. Ἡτο τὸ μέσον τῆς ἀπελευθερώσεως του· καὶ θά σᾶς εἴπω πῶς. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄλλος τις δεσμώτης, Ἰταλός τὸ γένος, τοῦ ὀποίου ή θυγάτηρ ἤρχετο καὶ τὸν ἐπεσκέπτετο. Τῆς ἐπροζένησε μεγάλην ἐντύπωσιν ή μέριμνα, τὴν ὅποιαν ὁ Σαρνὺς ἐλάμβανε διὰ τὸν φυτὸν του. Ἐφάνη δέ ποτε, ὅτι τὸ φυτὸν ἔκεινο ἔμελλε νὰ μαραχθῇ, καὶ τοῦτο ἐλύπησε πολὺ τὸν Σαρνύ. Ἡθελε νὰ τοῦ ἥτο συγκεχωρημένον νὰ σηκωτῇ τὰς πέτρας, αἱ ὀποῖαι ἦσαν ὀδόλογυρά του, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ κάμῃ τοῦτο ἄνευ προηγουμένης ἀδείας. Ἡ Ἰταλίς κόρη ἐλαβε πρόνοιαν νὰ ἴδῃ τὴν αὐτοκράτειραν Ἰωσηφίναν, καὶ νὰ τῆς λαλήσῃ περὶ τούτου· ὅθεν καὶ ἐδόθη ἀδεία εἰς τὸν Σαρνὺ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπεθύμει διὰ τὸ ἄνθος του. Οἱ λίθοι ἀπεσπάσθησαν, καὶ τὸ χῶμα ἐσκαλίσθη, τὸ δὲ ἄνθος ἀγέλαθε τὴν ζωνούτητά του ὡς καὶ πούτερον.

Τότε δὲ ή Ἰωσηφίνα ἐσκέφθη πολλὰ περὶ τῶν ἀγθέων. Λέγεται διτὶ ἔθαύματε περισσότερον τὸ πορφυροῦν τῆς φραγκοσυκιᾶς της παρὰ τὴν ἀυτοκρατορικὴν πορφύραν τῆς ἑσθῆτός της, καὶ διτὶ ἡ εὐωδία τῆς μαγνολίας της ἵτο εὐαρεστοτέρα τῶν κολακειῶν τῶν θεραπόντων της. Εἶχε δὲ καὶ αὐτὴ ἔπιστης ἐν ἀγαπητὸν ἄνθος, τὴν ἐρασμίαν ίάσμην (γιασεμή), τὴν ὅποιαν εἶχε φέρει ἐκ τῆς χώρας τῆς νεοτητός της, ἀπὸ μίαν πολὺ μακρινὴν νῆστον τῶν Δυτικῶν Ἰνδίων. Τὸ φυτὸν τοῦτο ἐφύτευσε καὶ ἀνέπτυξε μὲ τὰς ίδιας τῆς χειρας· καὶ ἐνῷ τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ κάλλος μόλις ἥθελε διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἵτο ὅμως ἀγαπητότερον εἰς αὐτὴν παρὰ πάντα τὰ σπάνια καὶ λαμπρὰ ἄνθη, τὰ δόπια ἐπλήρουν τὰ θερμοκήπια της. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐσκέφθη πολὺ περὶ τοῦ δεσμίου,

δστις ἐλάμβανε τότην φροντίδα περὶ τοῦ ἄνθους του. Εἰς της πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, καὶ μετά τινα καλ-
λὸν ἔπειτε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐλευ-
θερίαν του. "Οτε δὲ ὁ Σαρνὺς ἀπεφύλακίσθη ἔλαβε μεθ'
ἔσαυτοῦ τὸ φυτὸν καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὸν οἶκόν του·
διότι δὲν ἤδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀποχώρισμὸν τοῦ
τερπνοῦ ἔκείνου συντρόφου, δστις ἐφαίδρυνεν αὐτὸν εἰς
τὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μονήρη Ζωῆν του, καὶ ἐδίδα-
σεν αὐτὸν τοιαῦτα μαθήματα σοφίας, καὶ ἐπὶ τέλους
γένετο ἡ αἵτια τῆς ἀπεφύλακίσεώς του.

Τινὲς ἴσως θελον εἰπεῖ, ὅτι ὁ σπόρος τοῦ ἄνθους
σούτου ἂντο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δεσμωτηρίου ἔκεινοι,
καὶ ἐφύτωσε μεταξὺ τῶν πετρῶν ἐκ τύχης, καὶ τοῦ-
ο ἂντο μέγα εὐτύχημα διὰ τὸν δεσμωτην. Ἀλλὰ δὲν
χει οὕτως. Οὐδὲν προέρχεται ἐκ τύχης. Ο Θεὸς ἔ-
τειλε τὸν σπόρον ἔκεινον ἔκει, καὶ τὸν ἑτοιούστησεν

εἰς τὴν εκπατάλληλον ἐκείνην θέσιν διὰ νὰ φυτρώσῃ.
Απέστειλεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ νὰ κάμη μεγάλα πράγματα διὸ τὸν Δυστυχῆ διστρώτων. Οὐδέποτε ἀνέστησις τὸν ποιῶν ταῦτα. Στόχον, ὅτε εἶδε καὶ ἀρχὰς τὸ λεπτοφυές ἐκείνα σύνθετο φύσιον μεταξὺ τῶν πετρῶν, διὸ δι' αὐτοῦ οὐθεός θύεται εἰς αγάργεις αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸ απουσιαστέρον, ὅτι θύεται εἰς αγάργεις αὐτὸν ἐκ τῆς ἀπιστίας του.

Η. ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ *

Τὸ δένδρον πυκνὸν καθημένη,

Πρὸν εἰσέτη τὸ σκότος λυθῆ.

Ἄσμα ψάλλει παρθένος ξανθή

Καὶ τὸν φίλον αὐτῆς περιμένει.

Καθ' ἔκαστην γυμνόπους ἐκείνη

Τῆς κοιλάδος τὰ χόρτα πατεῖ,

Ἄλλα μάτην τὸν φίλον ζητεῖ,

Χωρὶς ὄφελος δάκρυα χύνει.

— Τί ζητεῖς, ὦ χαρίσσα νέα;

Ἐρωτᾷς εἰς ἵππότης περῶν;

Μήπως χόρτον συλλέγης χλωρόν;

Μήπως σύνθη συλλέγης ώραια;

“Οταν μ' ἀνθη τὴν κόμην τυλίσθης,

“Οταν μύρτα καὶ δάφνας φορῇς,

“Οντερέυσται δόξαν; Θαρρεῖς

“Οτι στέμμα κρατεῖς βασιλίσσης;

Εἰς τὸ δάσος μὴ φρύγαν, ἀθροίζῃς

Σὺ παρθένος τοσοῦτον καλή;

Σοῦ κατέπιν θά σπεύσουν πολλοί,

Εἰς τὸ δάσος μὴ μόνη βαδίζῃς.

— Μήτε χόρτα, μήτ' ἀνθη ζητοῦσα

Εἰς ἐρήμην πλανῶν' ἔξοχήν.

Τῆς Φυχῆς μου ζητῶ τὴν Φυχήν,

Ἄλλα φεύγω ματαίως θρηνοῦσα.

Τὴν πέρι δόξαν καὶ θρόνον ἀκόμα

Τὸν καλὸν μου λατρεύω ἐγώ.

Συμφορά μου! σκιάν κυνηγῶ.

“Ισως κείται νεκρὸς εἰς τὸ κῶμα.

— Εἴγω, κόρη, τὸν φίλον σου εἶδα

Μεγαλείων καὶ πλούτου μεστόν.

“Άλλην τώρ' ἀγαπᾶ, δι' αὐτὸν

Χάσε, κόρη μου, πᾶσαν ἐλπίδα.

— Ο Θεός ν' ἀγιάσῃ τὸν τόπον

“Οπου πνέει τὴν αὔραν καὶ ζῆ,

Μὲ τὴν νέαν του φίλου μαζῆ,

Εύτυχέστερος πάντων ἀνθρώπων

Διστυχῆς ἐγώ πρώτη του φίλη

Θέλω δάκρυα χύνει πολλά,

Θέλω κλαίει μὲ πόνον, ἀλλά

Δὲν θ' ἀνοίξω μεμφίμοιρα χειλή.

— Ο ἀδάμας αὐτὸς καὶ εἰς σκότος,

Καὶ εἰς σκότος ἐκλάμπει βαθύ.

Λάβε δῶρον ἀγάπης, ξανθή,

Σὲ προδίδει δὲ φίλος δὲ πρώτος

* Έκ τῶν τοῦ Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

— Τί τὸ θέλω τὸ δῶρον ἔκεινο;

Ἐρωμένη ἐγώ δυστυχῆς;

Παντὸς δῶρου καὶ πάστης εὐχῆς

Τῆς Φυχῆς μου τὸν πόνον προκρίνω.

— Ο πιστὸς εἰμ' ἐγώ ἐραστῆς σου,

Ον δὲ φίλη Φυχή σου ποθεῖς;

Τὸν δακτύλιον λάβε, ξανθή,

Καὶ μὲ φόρμα γάμου στολίσου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

** Αἱ ἐν Sing Sing τῆς Νέας Υόρκης φυλακαὶ περιέχουσαι 1629 καταδίκους, ἔκερδηταν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων 43,406 δολλ. ὑπέρ τὰ ἔξοδα. Ἐν ταῖς φυλακαῖς ταύταις μόνον ἴκανοι πρὸς ἐργασίαν καταδίκοι παραλαμβάνονται, διὸ ἐκατόν δὲ καταδίκοι δαπανῶνται 28 ἐκ τοῦ ταλλήρου καθ' ἑκάστην, ἥτοι 168 λεπτά.

** Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Γράντ ἐν Φιλαδέλφᾳ τοσαύτην εἶχεν ἡ συνοδία τῶν παραχολούσθων ἔκτασιν ὡςτε ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας μέχρι τῆς ἀπωτέρας ἀκρας τῆς συνοδίας εἰδοποιοῦντο διὰ τηλεγραφίκου σύρματος ἐπὶ τοῦτο στραθέντων παραλλήλως τῆς ὁδοῦ.

** Κατὸ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ Τοτλέβεν διοικητοῦ τῆς Οδησσοῦ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ὑποχρεοῦνται νὰ καταβέστωσι πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἔγγραφα διαβατήρια ἢ οὐ. εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐν διατάξιτοι πάντες ἡμερῶν πρὸς ἐπιβεώρησιν καὶ ἐπικύρωσιν. Οἱ ιδιοκτῆται τῶν οἰκιῶν, ἐν οίκοις κατοικοῦσι ξένοι, εἰσὶν ὑπέυθυνοι ἐὰν οἱ οἰκοῦντες ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν δὲν καταβέστωσι τὰ ἀφορῶντα εἰς αὐτοὺς ἔγγραφα.

** Οι ἐν Παρισίοις Γερμανοί ἀνερχόμενοι εἰς 40—50,000, έδρυσαν ἔδδομαδιαίαν ἐφημερίδα συντατσομένην γερμανιστή.

** Ξενιστεράς συνηήθησαν 200,000 φρ. πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος τῆς Γαλλίας ἐν Παρισίοις.

** Φιλάργυρος βαρέως ἀσθενήσας ἀπέφυγε νὰ προσκαλέσῃ ἱατρὸν, ἀναλογιζόμενος ὅτι θά ἔψυχον ἐκ τοῦ ταξιδίου του δι' ἱατρικὰ καὶ ἐπιτακέφεις 100 τούλαχιστον δραχμαί. Ἐπροτίμησε λοιπὸν ὑπὸβάθνην ἢ νὰ δώσῃ χρήματα εἰς ἐκείνον καὶ εἰς τὸν φαρμακοποίον. ‘Άλλ’ ἐνῷ ἔβαινεν ἐπὶ τὰ κείρω καὶ οὐδὲς αὐτὸν τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι διὸ ἔξοδτ ταφῆς ἀπητοῦντο 500 τούλαχιστον δραχμαί! «Δι!» ὅνομα τοῦ Θεοῦ, ἔκρατε τότε δὲ φιλάργυρος, δηλήγωρα τρέζε δι' ἱατρὸν καὶ τοῦ δίδω ἔνα τῶν ἐκατὸν δώδεκα ἀν μὲ σῶσῃ».

Αύσις τοῦ ἐν τῷ 1 ἀριθ. Γρίφον.

τ—εἰκὼν—ι—ομμα—ς—κέρας—ε!—η—λίθοι
νάτο—ν—φ...

τί κώνειο μᾶς κέρασε! ή λίθη νὰ τὸν φάει.

ΓΡΙΦΟΣ 2.

Η ιστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ Χ. Μ. Δ. Σεϊζάνη πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Αθηναϊδος.